

фрагмент и съдържащата се в него символика придобиват по-голяма самостоятелност). Освен че указва превръщането на *стената* в *прозорец*, изоставената втора строфа като мотив определено се съотнася към „Шепот насаме“ III и към „В часа на синята мъгла“. Става дума за мотива *отражение/идентификация*: в първия вариант на „Ледена стена“ разграничението между наблюдаващ и наблюдавани е невъзможно, те взаимно се проецират (именно тяхната взаимна проникателност премахва поетът в окончателния текст). В „Шепот насаме“ III и във „В часа на синята мъгла“ зрителната дистанция *отвъд* и *отсам* прозоречното стъкло видимо се увеличава, което обяснява и играта със зрителната перспектива и релативизирания обем на лирическия обект в „Шепот насаме“ III, както и изцяло хипотетичния хоризонт, разгърнал се пред погледа на Аза във „В часа на синята мъгла“. В двата късни текста разграничението между наблюдаващ и наблюдаван е съвсем строго. То е разграничение между лирическия говорител (една пасивна, надзираваща и назидаваща инстанция) и лирическия персонаж/персонажи, захвърлени във *вихъра на битието*. И ако в „Шепот насаме“ III отражението се извършва според принципа на контраста (*мека топлиота, приятност – средзимна, мрътвოსива необятност*), във „В часа на синята мъгла“ то става възможно благодарение на идентификацията (Азът-говорител притежава минало, което е проектирано като бъдеще на лирическите персонажи), но и благодарение на сходния контраст *движение – покой, активност – съзерцание*.

Красноречиво е развитието и на символа *прозорец* в двата текста. В „Шепот насаме“ III символизирането е изцяло аналогично на това в „Ледена стена“: градация на епитети и абстрахиране на значението (*широкия, разделения, студения – ледена, стъклена, хладната*). Във „В часа на синята мъгла“ прозорецът е зададен като обикновен сетивен наглед, от който не може да се очаква да развие символични значения. До